

1 R. PREMI

Autora: LILA FRANCESCA BATLLE ARGIMON

Pseudònim: Os de peix

És regla sana, no menjar quan no es té gana

Clava els ulls a les cortines de fil que esperen al cistell de costura entre mitjons traucats.

S'embulla amb la Teoria del Guió d'Eric Berne i canvia d'emissora. Mentre s'esbandeix les mans a l'aigüera taral·lareja una melodia enganxosa. Per la finestra de la cuina mira l'*urió* que el llampec va deixar manc. Els núvols negres sobre el Coll d'Oli l'apressen de nou. Ha de recollir la roba estesa, entrar les botes de l'hort parades al portal, avisar a en Perot de tancar les vaques al prat de La Freixa i, sobretot, posar la crema de carabassó a la nevera, no fos cas que la tempesta l'agregés. Gargamelleja. El calat desfilat del cortinatge l'estira més que la pell fosca del cel. Vol seure i refer-lo d'una vegada, no suporta descobrir un descosit i no posar, de seguida, fil a l'agulla.

Evoca el dia de santa Bàrbara que la padrina, abrigada amb un xal de llana, li ensenyava a fer la vora foradada de les cortines i com provava de no enervar-se quan ella, en comptes de seguir el patró, s'inventava punts nous i rebels. En canvi, l'àvia, d'aquell mateix dia només contava l'espina de truita de riu que es va enfonsar a la gola de la *nenà* durant el dinar, com a ella anys abans, a la mateixa edat.

Regurgita parts de la tertúlia avorrida de la ràdio que acaba de silenciar. Acceptar un record que li sembla no haver viscut li provoca calfreds que li arriben fins a la punta de cada berró, de l'única branca que s'entesta a multiplicar-se una vegada i una altra.

S'escura el coll.

Planta presses i anhels i avança, un cop més, cap al lavabo, decidida a escopir l'espina que no va escollir empassar-se.